

Amy Gentry

Dochters van anderen

Karakter Uitgevers B.V.

Proloog

Jane werd wakker en fluisterde: ‘Julie?’ De kamer om haar heen geeuwde. Na twee jaar alleen in haar eigen slaapkamer in het nieuwe huis droomde Jane niet meer dat de plafondventilator naar beneden kwam en haar in stukken hakte. Ook de spinnen waren uit de schaduwen verdwenen; meisjes van tien hoeven voor het slapengaan niet meer alle hoeken van de kamer te laten controleren. Alleen als ze zo nu en dan midden in de nacht ergens van wakker werd, hunkerde de stilte om haar heen naar Julies zachte ademhaling. In het oude huis hing ze dan een been over de rand van het bovenste bed en giechelde ze totdat Julie zei: ‘Sst, Janie, ga weer slapen.’ Nu kneep ze haar ogen stijf dicht voordat ze naar de donkere plekken konden dwalen waar de muren en het plafond elkaar ontmoetten.

Het volgende geluid kwam beslist uit de kamer van Julie.

Jane sloeg het dekbed terug en zette haar blote voeten op het tapijt. In het oude huis gleed haar gevlochten vloerkleedje altijd over de gladde houten vloer wanneer ze uit bed stapte. Nu ze over het dikke tapijt naar de deur trippelde en de donkere overloop in

keek maakten haar voeten nauwelijks geluid. Aan het eind van de overloop zag ze een vage rechthoek van lichtere duisternis... een dichte deur.

Ze sliepen zelden met hun deur dicht; de kamer van Janie werd anders te warm, die van Julie te koud. Mama mopperde vaak over de luchtcirculatie in huizen van twee verdiepingen, maar bij de kamer van papa en mama op de begane grond was 's nachts de deur altijd dicht, want zij waren volwassen. Julie was nu ook volwassen, of wilde dat in elk geval zijn. Al vanaf haar dertiende verjaardag leek ze constant te oefenen voor volwassenheid. Ze kamde langzaam haar haren voor de badkamerspiegel alsof ze voor een geheim toneelstuk repeteerde en ging aan haar bureau zitten om in haar dagboek te schrijven in plaats van dat op haar buik op bed te doen, zoals Janie. En ze deed haar slaapkamerdeur dicht.

Er kwam beweging in de lichte rechthoek aan het eind van de overloop; aan de ene kant verscheen een donkere kier. Julies slaapkamerdeur ging naar binnen toe open en vier dikke vingers sloten zich om de rand.

Jane had geen tijd om na te denken. Ze dook in haar kleerkast, hurkte neer en trok de deur achter zich dicht. De vingers... ze zaten te hoog op de deur om van Julie te kunnen zijn en waren te dik om van haar moeder te kunnen zijn. Het waren ook niet die van haar vader, al kon ze niet goed zeggen hoe ze dat zo zeker wist, en dat verontrustte haar nog het meest.

Een zachte, misselijkmakende klik herinnerde haar eraan dat de kastdeur nooit lang dicht bleef. Ze stak haar handen uit, maar de deur zwaaide al langzaam open.

Jane kneep haar ogen dicht toen ze op de overloop zachte voetstappen hoorde.

Toen ze ze even later weer opendeed, stond de kastdeur tien centimeter open. De strook overloop die vanuit haar schuilplaats zichtbaar was, gloeide bijna in vergelijking met het diepere duister van de kast; ze kon elke vezel van het beige tapijt zien, elke oneffenheid in de muurverf en de helft van een ingelijst studioportret

aan de muur waarop Jane-van-lang-geleden in een babyjurkje met een zeilboot erop op schoot zat bij Julie-van-lang-geleden. Het zeilbootje schudde op de geborduurde golven. Alles schudde. De voetstappen kwamen dichterbij Janes kamer.

De plank midden op de overloop kreunde. De eigenaar van de hand was nu halverwege de afstand naar haar kamer. Hoorde hij het gekraak dat ze zelf hoorde, telkens als haar bonkende hart het bootje liet schudden? Jane onderdrukte de neiging verder naar achteren te kruipen tussen haar kleren, die op rammelende hangertjes hingen.

Toen zag Jane een magere voet op het tapijt, met nog een vlekje roze nagellak op de nagel van de grote teen, en ze ademde opgelucht uit. Het was Julie maar. Voor haar verjaardagsfeestje had ze een uur over haar tenen gebogen gezeten om het roze te perfectioneren, maar halverwege de zomer was het meeste ervan achtergebleven op de ruwe witte bodem van het zwembad in de achtertuin. Nu zaten alleen die kleine vlekjes langs de randen er nog op. Jane moest zich vergist hebben wat de vingers betrof. Ze had zich weer dingen ingebeeld, zoals de spinnen in de schaduw. En toen liep Julie inderdaad in haar Mickey Mouse-nachthemd, dat tot over haar knieën hing, langs de deuropening van Janes kamer naar de trap, waarschijnlijk om beneden iets te eten te gaan pakken. Janes bijpassende Donald Duck-nachthemd zat in een bruine zak die naar de kringloopwinkel zou worden gebracht; ze was er al uitgegroeid en droeg nu een pyjama. Haar moeder zei dat ze later langer zou worden dan Julie. Jane sloeg opgelucht haar armen om haar knieën.

Maar toen waren de vingers terug. Ze lagen nu op Julies schouders, klemden zich om de stof van haar nachthemd en hielden haar lange blonde haren gevangen tussen de knokige knokkels. Jane had nauwelijks de tijd om Julies verstijfde, rechte gestalte als van een marionet in zich op te nemen voordat ze de lange man zag die vlak achter haar zus liep. Julie en de onbekende man liepen samen in slow motion verder, alsof zijn lange arm en harige hand een ketting vormden die hen met elkaar verbond.

Word wakker, word wakker, word wakker, dacht Jane bij zichzelf, maar er gebeurde niets. Alles was verstard als in een droom, ook zij. Alleen Julie en de man bewogen. Langzaam, maar wel sneller dan verstard; langzaam, maar ze waren bijna langs haar kamer. Janie opende haar mond om te gillen.

Toen zag Julie haar.

Janes schreeuw gleed terug haar keel in toen Julie recht haar schuilplaats in de kast in keek. Jane keek terug, smeekte Julie met haar blik om haar te zeggen wat ze moest doen en maakte zich klaar om te gehoorzamen; om te gillen, huilen of misschien zelfs te lachen alsof het allemaal maar een grap was. Julie zou haar vast niet alleen achterlaten in deze nachtmerrie. Als Julie haar nou maar vertelde wat ze moest doen, zo beloofde Jane in stilte, dan zou zij naar haar luisteren en vanaf nu nooit meer klagen.

Julie trok zonder haar hoofd te bewegen haar wenkbrauwen op en draaide haar ogen veelbetekenend naar de man achter haar en daarna weer naar Jane, alsof ze die duidelijk wilde maken dat ze goed naar hem moest kijken, maar dat wilde Jane niet. Ze hield haar ogen strak op Julie gericht. De man en het meisje namen de bocht in de overloop zonder voor haar deur te blijven staan en Jane zag waarom Julie zo stijfjes liep: de man hield de punt van een lang, scherp mes tegen haar rug gedrukt. Jane voelde een gemene prik als van een insectenbeet tussen haar eigen schouderbladen en haar ogen vulden zich met tranen.

Ze stonden net boven aan de trap toen er op zolder een luide knak klonk. Jane wist dat het gewoon het huis was dat kraakte, maar de man bleef staan en keek nerveus over zijn schouder. In de halve seconde voordat hij weer voor zich keek, leek Julie zich los te maken uit een betovering, draaide ze haar hoofd naar Jane, drukte haar linkerwijsvinger tegen haar lippen en tuitte die zwijgend.

Ssst.

Jane gehoorzaamde en Julie liep, gevolgd door de man met het mes, de trap af.

En dat is, volgens de enige getuige, het verhaal van hoe ik in één nacht tijd mijn dochter – allebei mijn dochters, alles, alles – kwijt-raakte.

1

Julie is acht jaar weg, maar ze is al veel langer – al eeuwen – dood als ik in de smorende hitte naar buiten stap om mijn laatste les van het voorjaarssemester te gaan geven. Het is half mei en zo heet als de adem van een mens in Houston. Nog voor ik de deur achter me op slot heb gedaan, begint zich vocht te vormen tussen mijn huid en mijn kleren; nog vijf stappen naar de garage en elk verborgen plekje is vochtig. Tegen de tijd dat ik de auto bereik, staat het zweet al op de binnenkant van mijn vingers die de geïsoleerde beker vasthouden en wanneer ik in de SUV stap, verlies ik mijn greep erop, waardoor zwarte druppels koffie boven op het deksel spat-ten. Er komen er ook een paar op mijn hand terecht, maar ik laat ze branden en zet de airco aan.

De zomer lijkt elk jaar vroeger te beginnen.

Ik rijd de auto achteruit van de oprit af, door het hek dat we hebben laten installeren toen het al te laat was, rijd door de wijk naar de toegangsweg voor de snelweg en voeg dan via een van de gigantische betonnen opritten, die wel iets weg hebben van de geschubde staarten van dinosaurussen, op de I-10 in. Om acht uur precies, het

hart van het spitsuur – inclusief dichtgeslibde slagader en driedubbele bypass – baan ik me een weg door veertien rijbanen vol glimmende motorkappen en rode achterlichten die in de smerige ochtend zwakjes knippen.

Ik wil over de auto's heen kunnen kijken, dus staat mijn zuinige Prius in de garage terwijl ik elke dag met Toms grote zwarte Range Rover – hij gebruikt hem toch niet – via drie verschillende snelwegen naar de universiteit en terug rijd. Terwijl ik met een slakkengang vorder, kan ik de andere forenzen vergeten en me concentreren op de afgeschilferde letters op de betonnen overkappingen in de winkelstraten: BIG BOY DOLLAR STORE, CARTRIDGE WORLD, L-A HAIR. De neonroze grijns van een Mexicaans restaurant, het blauw-gele monster van een IKEA aan de andere kant van de tolweg, de vergeelde bakstenen van appartementencomplexen die maar amper van de snelweg afgeschermd worden door verspreid staande lagerstroemia's... alles herinnert me eraan dat het ergst denkbare al is gebeurd. Ik heb ze nodig zoals mijn moeder haar rozenkrans. *Heilige Mister Carwash, vol van genade, de Heer zij met u. Bid voor ons, o Qwik-Fast Printing. Genadige Vrouwe van de Opslagruimte, wij wenden ons tot u in onze nood.*

Zelfs Julies billboards zijn weg. Er stond er eentje precies hier, op de kruising van de I-10 en de rondweg, de 610, bij de woon-toren voor senioren die tussen de baptistenkerk en een betonnen viaduct ingeklemd staat, maar de fondsbeheerders hebben vijf jaar geleden besloten dat ze weg moesten. Of is dat al langer geleden? Ik geloof dat het met de kosten te maken had, al heb ik er nooit enig benul van gehad hoe duur ze waren... het Juliefonds was Toms afdeling. Tegenwoordig staat er een glimlachende geestelijke van een grote kerk met gebleekte tanden op het billboard, naast de woorden: DAGELIJKS GELOOF, GEEN ALLEDAGS GELOOF. Ik vraag me af of ze hem over haar gezicht heen hebben geplakt of haar er eerst in stroken af hebben gescheurd. Een belachelijke gedachte; er hebben sindsdien al allerlei adver-

tenties op het billboard gestaan. Tandartsen, vasectomie-hersteloperaties.

Een regel van Wordsworth uit de les van vandaag komt als een slechte grap in me op. *Waar is hij gebleven, de gloedvolle visie? Waar zijn ze heen, de glorie en de droom?*

Ik zet mijn knipperlicht aan en voeg in op de afrit. Hoewel ik de poëzie van Wordsworth al heel lang lees en bestudeer – en hoewel ik die over een paar uur zal doceren aan een klas vol beïnvloedbare studenten en hem zal blijven doceren zo lang als mijn universiteit me laat aanblijven zonder dat ik iets publiceer, bestuurstaken op me neem of ook maar iets anders onderneem dan de niet eenvoudige inspanning om elke dag mijn bed uit te komen en een wereld onder ogen te zien waarin het ergst denkbare al is gebeurd en ik het toch heb overleefd – geloof ik niet in de glorie en de droom. Ik geloof in statistieken.

Volgens de statistieken worden de meeste ontvoerde kinderen meegenomen door iemand die ze kennen; Julie werd meegenomen door een vreemde. Volgens de statistieken proberen de meeste kidnappers hun slachtoffers een voertuig in te lokken; Julie is midden in de nacht onder bedreiging met een mes uit haar eigen slaapkamer ontvoerd, terwijl mijn andere dochter, Jane, vanuit een kast toekeek. En tot slot: volgens de statistieken is driekwart van de ontvoerde kinderen die worden vermoord binnen drie uur na hun ontvoering dood. Drie uur is ongeveer zo lang als we denken dat Jane verstijfd van angst in haar kast heeft gezeten voordat ze Tom en mij met haar angstige gehuil wakker maakte.

Tegen de tijd dat we wisten dat Julie weg was, was haar lot al bezegeld. De onontkoombaarheid van dat alles heeft zich als een infectie of als de stank van benzine verspreid. Om mezelf ervan te doordringen dat Julie dood is, hou ik me voor dat ze dat altijd al is geweest... al voordat ze werd geboren, voordat ik werd geboren, of Wordsworth. Wanneer ik langs de naaldbomen van Memorial Park rijd, stel ik me voor dat ze met nietsziende ogen onder een

deken van roodgouden naalden omhoog ligt te staren. Ter hoogte van de Crestview-appartementen zie ik haar daar in het azaleaperk begraven liggen. Het winkelcentrum met de SunRay-nagel- en schoonheidssalon roept beelden op van de container die erachter staat. Dat is waar ik over droom.

Vroeger wenste ik het allerbeste voor Julie. Nu wil ik alleen nog maar iets om te begraven.

Mijn les – de laatste voor de zomervakantie – gaat in een waas voorbij. Ik zou zelfs in mijn slaap les kunnen geven over Wordsworth en hoewel ik nu niet slaap, droom ik wel. Ik zie het helderblauwe zwembad dat onder de lange, spichtige dennen ligt te glimmen als een plastic sieraad, omringd door het pas geschuurde houten terras. De meisjes waren vreselijk opgetogen over het zwembad en ik herinner me dat ik Tom, de man van de cijfertjes, vroeg of we het konden betalen. Het Energy Corridor District met zijn overvloed aan Starbucks en countryclubs was niet echt onze stijl... vooral niet de mijne. Maar de meisjes waren nog blijer met het zwembad dan met het feit dat ze ieder een eigen kamer kregen. Het leek hun niet op te vallen dat we van een sjofele woning op de campus verhuisden naar een deel van de stad met huizen met twee verdiepingen, dubbele garages en groene gazons met overal borden waarop schoolrugbyteams werden aangemoedigd. We hebben het om diverse redenen gedaan, maar wat je wilt horen is natuurlijk dat het ons veiliger leek.

‘Jullie kunnen gaan. Denk erom dat jullie eindschipties de achtentwintigste vóór vijf uur in mijn postvakje moeten liggen.’ Tegen de tijd dat ik toe ben aan: ‘Ik wens jullie een fijne zomer’, zijn de meesten al het lokaal uit.

Wanneer ik door de gang naar mijn kantoor loop, voel ik iets zachtjes tegen mijn heup trillen. Een sms’je van Tom.

Kun jij Jane van het vliegveld halen? 16.05, vlucht United 1093.

Ik leg mijn telefoon neer, zet mijn computer aan en zoek de academische kalender van de Universiteit van Washington op.

Dan kijk ik in hun adressenbestand en bel ik iemand van de administratie die ik nog ken van de hogeschool. We voeren een kort gesprek.

Ik sms Tom terug. *Zal ik ook iets voor het eten halen?*

Een paar minuten later: *Nee*. En dat is kennelijk alles wat Tom en ik tegen elkaar zullen zeggen over het feit dat Jane zo vroeg thuiskomt van haar eerste collegejaar.

Het is tegenwoordig lastig om Jane eruit te pikken in een menigte. Je weet nooit welke kleur haar ze nu weer zal hebben. Ik sta dicht bij bagageband 9 en wacht tot een lang meisje met bijna zwart donkerrood haar en een bleekgroene lok voor haar ogen, die weer een verfbeurt heeft overleefd, uit de menigte passagiers tevoorschijn komt.

‘Hoi, mam,’ zegt ze.

‘Hoi, Jane.’ We omhelzen elkaar. Haar zware schooltas bonkt tegen mijn heup als ze vooroverleunt en dan komt de lege bagageband luid schuddend en piepend in beweging en kijken we er allebei naar achterom. Intussen probeer ik de beste manier te bedenken om Jane niet naar haar onverwachte komst te vragen.

‘Je hebt je haar weer geverfd,’ merk ik op.

‘Ja.’

Alles wat Jane zegt en doet is een variant op de dichtgesmeten deur die tijdens haar eerste jaren op de middelbare school – een paar jaar nadat Julie werd ontvoerd – haar handelsmerk werd. Een paar jaar later kwamen daar harde muziek, geverfd haar en een paar piercings bij, maar de dichtgesmeten deur bleef het opvallendste kenmerk van haar gedrag. Tom ging altijd plichtsgetrouw achter haar aan naar boven, waar hij het gehuil en geschreeuw verduurde dat ik slechts in gedempte vorm hoorde. Ik ging ervan uit dat ze behoefte had aan privacy.

‘Heb je een goede vlucht gehad?’

‘Het ging wel.’

Het was een lange vlucht. Ik vermoed dat Jane de Universiteit

van Washington heeft gekozen omdat die zo ver van Houston is. Toen ze klein was zei ze altijd dat ze later naar de universiteit wilde waar ik lesgeef, maar ze was daarover van gedachte veranderd in ongeveer dezelfde periode als ze met haar deur begon te smijten. Ze had wel in Alaska terecht kunnen komen als ze niet per se naar een universiteit had gewild waar het studiejaar was opgedeeld in kwartalen in plaats van semesters... uiteraard een cruciaal verschil. Allemaal typisch pubergedrag, natuurlijk, maar in Janes geval was het op een vreemde manier wel begrijpelijk... net als het feit dat ze volgens het administratief hoofd van de universiteit nog geen van haar vakken van het voorjaarskwartaal had afgerond.

En dat terwijl ze het hele schooljaar in Seattle was gebleven. Het verbaasde me niet dat ze niet naar huis kwam voor Thanksgiving; veel studenten in het kwartaalsysteem slaan dat over, omdat het najaarskwartaal zo laat begint. Maar toen ze me half december aan de telefoon uitlegde dat ze net gewend begon te raken, dat een van haar professoren haar had uitgenodigd voor een etentje tijdens de feestdagen, dat we zelf toch eigenlijk nooit echt kerst vierden – nee, toch? – en dat ze het gevoel had dat het goed zou zijn voor haar zelfstandigheid om te blijven, hoorde ik Toms hart bijna breken via het tweede toestel. Ik vulde de stilte die hij liet vallen met het enige verstandige antwoord: ‘We zullen je natuurlijk missen, maar we begrijpen het wel.’

Nu lijken heel die feestdagen gewoon weer een dichtgesmeten deur waar ik niet op de juiste manier op heb gereageerd.

‘En,’ begin ik opnieuw, ‘heb je het nog steeds naar je zin op U-Dub?’

‘Go, Huskies,’ zegt ze met een krachteloos opgestoken vuist. ‘Ja, mam. Er is niet echt iets veranderd sinds ons laatste gesprek.’ De eerste bagage verschijnt op de bagageband en we buigen allebei voorover.

‘Was die jas warm genoeg voor januari daarginds? Winterkleding is nu in de uitverkoop, dus we kunnen wel gaan winkelen.’

Ze plukt wat ongemakkelijk aan het legerjack dat ze al sinds

haar zestiende draagt. ‘Deze is prima. Ik heb toch gezegd dat het er niet zo koud wordt.’

‘Gaat het goed met je colleges?’

‘Ja,’ zegt ze. ‘Hoezo?’

‘Het is maar een vraag, hoor.’

‘Nou, het gaat uitstekend,’ zegt ze. ‘Het gaat zelfs zo goed dat mijn professoren het goed vinden dat ik scripties inlever in plaats van toetsen te doen.’

In plaats van toetsen! Dat klinkt officieel. Ik vraag me af hoe ze het voor elkaar heeft gekregen dat ze haar een ‘onvoltooid-aantekening’ geven in plaats van een onvoldoende. Mijn studenten mompelen meestal alleen iets als ‘familieomstandigheden’ en hopen dat ik niet doorvraag.

Behoedzaam vraag ik: ‘Doen ze dat vaak op U-Dub?’

‘Mam,’ zegt ze. ‘Noem het nou gewoon “Universiteit van Washington”.’

Ik knijp even in haar schouder. ‘We zijn gewoon blij dat je thuis bent.’ Ik laat mijn arm zakken en we blijven naast elkaar naar de glimmende helling staan kijken tot de helft van de passagiers van de vlucht zijn koffers al van de band heeft gehaald en heeft meegenomen. Daardoor lijkt het geschud van de lopende band nog harder te klinken. Eindelijk buitelt Janes rolkoffer van de helling en valt die met een dreun op de bagageband. Ze heeft hem cadeau gekregen toen ze haar diploma had gehaald. Hij is appelgroen – bijna dezelfde kleur als haar groen geverfde lok – en nu al groezelig door zijn eerste reis naar Seattle en terug. Ze pakt de koffer al voor ik het zelfs maar kan proberen, maar laat mij wel haar tas overnemen wanneer ze stil blijft staan om haar legerjack uit te trekken in de klamme, warme lucht die ons in het gezicht slaat zodra we door de schuifdeur naar buiten lopen.

‘Wat is het hier weer benauwd.’

‘Oost, west, thuis best,’ antwoord ik. Ze beloont me met een halve glimlach.

De rit naar huis is echter lastig. Ik vuur wat vragen op haar af

over het studentenleven, al breng ik zelf het grootste deel van mijn tijd op de universiteit door.

‘Hoe is het studentenhuis?’

‘Niet slecht.’

‘Kun je nog goed met je kamergenote opschieten?’

‘Dat gaat best. We lopen elkaar niet in de weg.’

‘Ga je volgend jaar weer een kamer met haar delen?’

‘Ik denk het niet.’

Eindelijk snijd ik een onderwerp aan dat me beslist resultaat zal opleveren, ook al doet het me pijn. ‘Vertel eens over die professor bij wie je met Kerstmis hebt gegeten.’

‘Ze heet Caitlyn en is professor in de semiotiek.’

Caitlyn. ‘Ik wist niet dat ze nog steeds semiotiek gaven binnen de vakgroep Engels.’

‘Het vak heet “intersectionaliteit”. Het valt onder Engels, maar hangt ook samen met linguïstiek, genderstudies en antropologie. Er gelden eigenlijk een hoop voorwaarden om het te kunnen volgen, maar ik ben op de eerste dag naar Caitlyns kantoor gegaan en heb haar overgehaald om me toe te laten.’

Ik kan er niets aan doen: ik ben apetrots op haar. Als dochter van een professor weet Jane precies de weg. Bovendien heeft ze al eeuwen niet meer zoveel achter elkaar tegen me gezegd zonder dat Tom erbij was.

‘Vertel me er eens wat meer over. Wat heb je gelezen?’

‘Ik wil er eigenlijk liever over praten als papa er ook bij is,’ zegt ze.

‘Natuurlijk,’ zeg ik.

‘Ik heb geen zin om het twee keer te vertellen.’

‘Natuurlijk, lieverd.’

Ik zet de radio op NPR en het ritmische, troostrijke geluid van de fileberichten vult de auto terwijl we in een slakkengang langs een schietbaan en langs een gymlokaal rijden, waar een fanatieke turncoach waarschijnlijk zelfs nu loopt te schreeuwen tegen in formatie opgestelde meisjes met paardenstaarten.

Jane tuurt uit het raam. Ik vermoed dat ze zich afvraagt waarom ik haar ben komen ophalen in plaats van Tom. Dat vraag ik me zelf ook af.

Een paar minuten later komen we daarachter. Als we net wanneer de schemering de hemel begint te kleuren de inrit oprijden, zie ik Tom door het keukenraam. Hij staat het eten klaar te maken. Zodra ik de deur opendoe en naar binnen loop, ruik ik Janes favoriete pastaschotel: fettuccine Alfredo met gepaneerde garnalen en gegrilde asperges, een belachelijk decadent recept dat Tom van de website van Food Network heeft geplukt en alleen bij speciale gelegenheden maakt. Ter compensatie staat er een schaal verse salade naast de snijplank, klaar om bij het kleurige Fiesta-servies op de eettafel te worden gezet.

‘Janie!’ Tom spreidt zijn armen en loopt naar haar toe. Jane slaat haar armen om hem heen, drukt haar hoofd tegen zijn borst en knijpt haar ogen dicht. Ik ga naar het toilet en dan naar de slaapkamer om mijn werkkleding te verruilen voor een comfortabelere spijkerbroek, en leg nog even wat wasgoed in de kast dat opgevouwen in de wasmand op het voeteneind van het bed staat. Wanneer ik terugkom, staan ze geanimeerd te praten. Tom staat met zijn rug naar me toe vleestomaten te snijden voor in de salade en Janes vingertoppen rusten op de rand van de snijplank alsof ze pianospeelt.

‘Pap, je hebt geen idee wat voor namen de mensen tijdens dat college rondstrooiden,’ zegt ze. ‘Jacques Derrida, bijvoorbeeld. Ze waren allemaal veel intelligenter dan ik.’

‘Maar ze heeft je toegelaten, en zij is het MacArthur-genie.’

‘Ik klonk als een idioot, elke keer dat ik mijn mond opendeed.’

‘Je deed in elk geval je mond open,’ zegt hij en hij legt het mes even naast de snijplank om haar in de ogen te kijken. ‘Ik wed dat er genoeg waren die helemaal niets durfden te zeggen.’

Janes dankbare glimlach, net zichtbaar voor me over Toms schouder heen, maakt me jaloers. Alsof hij voelt dat ik er ben, draait Tom zich om en ziet me staan. Hij gooit een handvol gesneden tomaten op de berg bladgroenten en pakt de slakom op.

‘Alles is klaar!’ zegt hij. ‘Pak jij de pasta, Jane, dan kunnen we gaan zitten en voor het eerst in god weet hoelang samen eten.’
En geloof het of niet, op dat moment gaat de bel.